

заспалия господаръ, далъ огънъ, но пистолета не хваналъ. Злодѣя са смутилъ, уплашилъ са отъ тѣзъ си несполука и излѣлъ. Туй остало неизвѣстно.

Слѣдъ нѣколко дни същия тозъ извергъ вторично предприема да убие Петра по същия начинъ. Той промѣнилъ кремика, на пистолета си направилъ нѣколко пъти упражненне и увѣрилъ са че не ще са измами на втория пътъ; той стоялъ въ тайно едно нему извѣстно мѣсто додѣто заспалъ господаря. Слугата излѣлъ и съзаклятника посочилъ пистолета къмъ гърдитѣ на заспалия монархъ. Провидението обаче изново спасило монарха: пистолета, както и по-напрѣдъ, нехваналъ.

Разбойника рѣшилъ да го разбуди и да са признае въ злодѣяннето си. Петъръ станалъ и първата му дума била: „що са е случило?“ Но пресътпника му казалъ;

— Господарю! азъ съмъ испратенъ отъ Бога да ви извѣстя, че той та има подъ покровителството си и че никаква враждебна сила и никаква адска злоба на твойтѣ неприятели не е въ сила да та повреди и погуби.

Слѣдъ като изговорилъ тия думи, злодѣе падналъ на колѣнѣ и, съ пистолета въ ржка, казалъ: „Погледни какъвъ добъръ пистолетъ, никога ма не е мамилъ; но, увѣрявамъ та, два пхти го полагахъ вързъ гърдитѣ ти за да отнема живота ти, но и двата пхти ма измами. Като видѣлъ подобно явно Божие покровителство, рѣшихъ са да та събуда, да ти извѣстя всичко туй, и да та сърадвамъ за дѣто силата на Всевишния е всегда надъ тебе. Главата ми о въ твойтѣ ржцѣ и азъ не съмъ вече достоенъ да живѣя.“

Господаря спокойно слушалъ тозъ расказъ, станалъ послѣ изъ лѣгло то си и, като оставилъ пре-